

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 175/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť R. O., K., zastúpeného advokátom JUDr. C. S., Č., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 555/94 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. O. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2008 doručená sťažnosť R. O., (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 555/94.

Sťažovateľ uviedol, že 14. decembra 1993 podal na okresnom súde návrh o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 555/94 z 29. júla 1995 jeho návrhu vyhovel. Proti rozsudku podala odporkyňa v 1. rade odvolanie, na základe

ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 15 Co 4240/95 z 31. januára 1996 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Od rozhodnutia krajského súdu nebolo dosiaľ v namietanej veci meritórne rozhodnuté. Sťažovateľ uviedol, že uznesením okresného súdu sp. zn. 9 C 555/94 zo 14. januára 1998 bolo nariadené znalecké dokazovanie a odporkyni v 1. rade bola uložená povinnosť zložiť zálohu na toto dokazovanie. Keďže odporkyňa v 1. rade uloženú povinnosť nespĺnila, okresný súd uznesením z 19. februára 2002 uložil danú povinnosť sťažovateľovi. Sťažovateľ uviedol, že zálohu na znalecké dokazovanie zaplatil 7. marca 2002, ale konanie na okresnom súde nie je dosiaľ právoplatne ukončené.

Sťažovateľ v postupe okresného súdu vidí porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje tým, že namietané konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené a že na ochranu jeho základného práva nepostačuje, že okresný súd vo veci len koná. Sťažovateľ dodal, že už má 97 rokov a je možné, že sa skončenia konania nedožije.

Sťažovateľ na základe toho navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 555/94 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súde vo veci konať bez zbytočných prietáhov, zaviazal ho uhradiť primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk a trovy právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označili sťažovatelia, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietali, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 107/06).

Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým mu boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy a porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 48/03, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, II. ÚS 107/06). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01,

IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, II. ÚS 107/06).

Predmetom konania vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 74/06 bola sťažnosť sťažovateľa na porušovanie jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 555/94. Ústavný súd nálezom z 5. septembra 2006 rozhodol, že sťažovateľovo základné právo bolo v označenom konaní porušené. V tomto konaní ústavný súd posudzoval obdobie od podania žaloby v roku 1993 do marca 2006. Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 29. januára 2008 mohol teda namietať, hoci to sám explicitne neuviedol, len obdobie po predchádzajúcom rozhodnutí ústavného súdu. Ústavný súd preskúmal postup okresného súdu v namietanom konaní po rozhodnutí ústavného súdu a zistil, že sťažnosť je neopodstatnená. Okresný súd v sledovanom období priebežne vykonával úkony, zisťoval okruh účastníkov, zisťoval ich miesta trvalého bydliska a vyhodnocoval listinné dôkazy.

Ústavný súd po zhodnotení priebehu konania od 5. septembra 2006 jeho celého doterajšieho priebehu nepovažuje označený postup okresného súdu v danom štádiu konania za tak závažný, aby napadnuté konanie na základe toho bolo možné kvalifikovať ako konanie so zbytočnými prietrahmi, pretože nahliadnutím do spisu okresného súdu zistil, že po tomto období okresný súd nebol nečinný.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, IV. ÚS 36/06). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 36/06).

Z týchto dôvodov ústavný súd nepovažoval postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 555/94 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať

ho po prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ktorý nie je možné odstrániť, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2008